

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt
(1. Pet. 1, 24.)

GUDS VREDE.

Guds Vrede aabenbares fra Himmelen over al Ugudelighed og Uretfærdighed hos Mennesker. Det er kun Sandheden nede ved Uretfærdighed (Rom. 1, 18).
Sidst skrev vi ud fra Es. 12, 1. bl. a. om, at Guds Vrede hører med til det meget, vi Mennesker skylder Gud Tak for. Det vil vi forsøge nærmere at efter- vise.

Her siger Paulus, at Guds Vrede aabenbares fra Himmelen over al Ugudelighed og Uretfærdighed hos Mennesker. Det er kun hos Mennesker, Ugudelighed og Uretfærdighed findes.

Du skal ved Ugudelighed slet ikke tænke særlig paa et udsæ- vende Liv eller grove Laster. Ugudelighed kan lede til sligt, men det betyder simpeltthen et Liv uden Samfund med Gud.

Her siges altsaa, at Gud er vred paa eller sætter sig imod et saadant gudløst Liv. Vi Mennesker er nemlig skabte til Samfund med Gud og til at leve efter hans Vilje.

Og saa sættes Uretfærdighed i Forbindelse med Ugudelighed, Uretfærdighed er et urigtigt Liv i Forhold til Mennesker. Gudelighed leder til et ret Forhold til Næsten, men naar et Menneske river sig løs fra Gud og lever sit Liv efter Naturens Drift, saa kommer det naturligt ind i Uretfærdighed.

Apostelen siger videre om saadanne Mennesker, at de holder Sandheden nede ved Uretfærdighed. Det efterfølgende viser, at det er Hedninger og deres Liv uden Gud, han har for Øje. De holder Sandheden nede; thi den vilde overbevise dem om det syndige i det Liv, de fører.

Læg nu Mærke til, at Apostelen siger, at Guds Vrede aabenbares fra Himmelen over al Ugudelighed og Uretfærdighed hos Mennesker. Det er ikke egentlig paa Menneskene, Guds vredes, men naar Mennesker ikke vil skille sig fra Ugudelighed og Uretfærdighed, saa maa Guds Vrede ramme slige Mennesker.

Naar det siges, at Guds Vrede aabenbares fra Himmelen over sligt, saa lader det først og fremmest Tanken hen paa Guds Straffedomme, som den hellige Historie, dels ogsaa Verdenshistorien, fortæller om.

Det synes svært for os at forliges for Eksempel med Synd flodens Ødelæggelse af den hele daværende Slægt paa en Familie nær. Men læg Mærke til, at Noah netop kaldes ikke alene en retfærdig Mand, men en „Retfærdighedens Prædiker“ (2. Petr. 2, 5).

Og Dommen, som Israel blev paalagt at udføre over de vantro, ugudelige og afgudsdrykkende og tillige uretfærdige Folkstammer i Kanaan — hvor synes det svært at forliges med et saadant Paalæg. Men — naar du lægger Mærke til, at det var Ugudeligheden og Uretfærdigheden, Guds Vrede aabenbares

over, saa forvandles det svære til Tak for Guds Vrede.

Springer vi saa forbi det meget andet i Historien lige ned til vor Tid — til den svære Verdenskrig og ser i den en Aabenbarelse af Guds Vrede fra Himmelen — ja, saa gælder det samme. Ser vi Aabenbarelsen af Guds Vrede som rettet imod Ugudelighed og Uretfærdighed, saa forvandles det svære til Tak for Guds Vrede. Thi hvad kan sammenlignes med, at Mennesker gaar under i Ugudelighed og Uretfærdighed!

Og tænksom paa dig selv — om du har mærket Aabenbarelse af Guds Vrede imod det ugudelige og uretfærdige i dit Liv, saa tak ham, at han ikke vil lade dig fordærves, men skille dig af med det, der vil fordærve dig.

„FARVEL“ OG „GODDAG!“

For virkelige Venner er det altid noget vemodigt at sige et sidste Farvel.

„Minderne lader som ingen Ting, men er dog et lønligt Kildespring.“

Denne vemodige Stemning gør sig nu gældende for mange af os, naar vi staar i Begreb med at sige Farvel til de gamle bekendte, nemlig: „Dansk luthersk Kirkeblad“ og „Danskeren“.

Disse to Samfundsvenner har nu vandret utrættelig Uge efter Uge iblandt os i en lang Kæde af Aar — langt ud over en Menneskealder. Spørger vi disse Venner om deres eget Syn paa deres Tilværelse, som de har nydt, og den Medfart, som de har faaet igennem de tvefnarne Tider, ja, hvad mon de saa vilde svare os? Undertegnede er saa lykkelig at have Vennernes Fortrolighed og fik dem derfor til at tale lige ud af Hjertet om deres eget Syn paa Tilværelsen nu førend deres Udgang af Verden. Vennernes Vidnesbyrd er meget interessant. De gengives her i korte Træk.

1. Den første af Venerne „Dansk luthersk Kirkeblad“ begynder med at sige: Mit Fødselsaar er 1877. Jeg skammer mig ikke ved at udtale, at jeg er ud af ringe Stand. Mine Forældre var fattige, men stræbsomme Folk. De sled baardt for Tilværelsen i de svære Pioneerdage, og det kneb for mig fattige Barn, baade med Hensyn til Føde og Klæder. Ved flere Lejligheder blev der tigget til mig for mit Livsophold; men, hvorom alting er, jeg fik dog til mit Livs „Nødtørft og Næring.“

Men jeg har været Genstand for mange Prøvelser og Genvordigheder og til Tider fik jeg en ganske drøj Medfart og var syg næsten til Døden. Men midt under alle mine Anfald og halve Besvimelser levede jeg op paany, og saa glædede jeg mig ved Ordspøget: „Det er godt for en Mand, at han har baaret Aag i sin Ungdom.“

Imidlertid, efter som Tiden gik voksede jeg nogenlunde til og ogsaa til baade i Visdom og Yndest for Gud og Mennesker. Som alt antydet har jeg været i Livsfare ved flere Lejligheder, men slap dog med Skrækken. Men hvorom alting er, under alle Omskiftelser, Mangler, Ufuldkommenheder, ja, til Tider

Fejlgreb er der dog eet, som har glædet mig, og det er dette: I mit Arkiv har jeg en hel lang Række af Breve, der alle udtaler deres Glæde over mit Besøg i omkring 43 Aar, Uge efter Uge.

Ja, undskyld, nu bliver jeg lidt dristig — jeg er dømt til Døden alligevel — tillad mig aabent for alles Øjne og Øren at aflægge et kort Selvidnesbyrd om Formålet med min Tilværelse og Virksomhed i mine Leveaar: Mit Hovedformål har været „Sjæles Frelse“ og Herrens Ære, Jesus Kristus og ham korsfæstet for Syndere til Salighed har været „den røde Traad“ paa alle mine Blade enten under en eller anden Form, f. Eks. — Læren om Forsoningen, Retfærdiggørelsen, Vækkelse, Omvendelse, Helliggørelse og Herliggørelse. Det har været mig en Glæde at fremholde det store i Daaben (Genfødselsmidlet til Salighed). Det store i Nadveren, et af Hovedmidlerne til Helliggørelse. Det store i Aabenbaringen med Lys over alle Livets Gaader. Det store i Bøn — Fadervor i Særdeleshed med Trøst og Glæde for Gudsfoldet. Det store i Herrens Velsignelse med Besøgningen paa Barneforholdet. Det store i Navnet over alle Navne — Jesus-Navnet til Gud Faders Ære. Det store i Herrens Dag, Guds Menigheds Glædedag over alle Dage og endelig det store i Guds Riges Arbejde i Verden. Ja, det er i en Sammenfatning jeg har levet i og arbejdet for i mine Leveaar. Derover glæder jeg mig og vil glæde mig selv med min Dødsdag for Øje, den 1. Januar, 1921.

Ja, saadan talte min gode, gamle Ven, „Dansk luthersk Kirkeblad“, nu paa det sidste. For min Del siger jeg Tak, min Ven, for dine dejlige Mindre. Dø med Fred til en ny Opstandelse i det nye Aar 1921.

2. Dernæst tog min anden gode, gamle Ven, „Danskeren“ til Orde og udtalte sig omtrent saaledes: Det var i Krigsårene, jeg blev født til Verden. Dette satte naturligvis Præg paa mig. Thi enhver er jo Barn af sin Samtid. I Kraft af at fødes i en Krigsperiode og indsuge Krigsluft bliver ens Oprægtelse naturligvis smittet, saa man bliver lidt bister i Sindet og kan da let komme til at afbuge et Øre, men hvad værre er, man kan ikke sætte det paa igen.

Saadan tilstaar jeg, at jeg i min Ungdom — lig al anden Ungdom — ikke kom saa vist afsted, som jeg skulde og burde; men Krig bryder jo alle Love, siger det gamle Ord.

Men hvorom alting er, mit Program var at kæmpe for et bestemt Maal, og Maålet var dette: En sand luthersk Frikirke. Det er den Kirke, der hviler paa og bygger paa Jesus Kristus og ham korsfæstet, saadan som han møder os i Aabenbaringen (det er i Daaben, Bibelen og Nadveren, Fadervoret og Herrens Velsignelse) og Kirkens Bekendelsesskrifter.

For disse Grundprincipper kæmpede jeg med aaben Pandet. Ikke for en Sakramentkirke alene. Ikke for en Ordkirke alene; men for den sande Kirke med Ord og Sakrament. Men mit Formål, var ikke alene at kæmpe for den „rene Lære, sunde Tro,“ og „uplettede Vandel“; men jeg manede ogsaa til Bod og Omvendelse samt Helliggørelse og tilskyndede Guds Folk til Dåd i Herrens Gerning, og mange andre Momenter berørte jeg og har gjort det indtil i Dag.

Naar jeg nu ligesom min gode Ven „Dansk luthersk Kirkeblad“ er dømt til Døden om fåsje Tid, saa glæder jeg mig alligevel ved mine Leveaar og ved det Stykke Arbejde, man gav mig at udføre. Jeg kan aflægge det Vidnesbyrd, at jeg har været til Glæde for mange. Jeg har mange baade mundtlige og skriftlige Vidnesbyrd herom i mit Arkiv.

men at Daaben er eneste Genfødselsmiddel, det nægtes med den Paastand, at vi har to Genfødselsmidler, nemlig: Daaben og Guds Ord. Og her er det nok, at Uenigheden kommer ind; her skal Anskuelserne gøres saa rummelige, at endog bande Metodister og Baptister kan komme med ind, saa der kan blive Enighed og Samarbejde. Og saa bekendt Pastor Andersen: „Men jeg kan ikke undgaa at mene, at Paastanden om Daaben som eneste Genfødselsmiddel er mere dogmatisk, end den er bibelsk; altsaa ikke helt bibelsk, og til at bevise dette drages der saa frem, forskellige Steder af Apostelskrifterne, som nævner om Genfødselse ved Ordet og saa kommer Jakob 1, 18 og dernæst Peter 1, 1, 23. Og disse skal Herren have Tak for. Og hvor har mit Hjerte frydet sig ved disse Ord baade af Jakob og Peter, og saa over første Peters 1, 3; de er rigtig eguede til at forherlige vor velsignede Daab; derfor var varsom, I, som er betruet en Lærerstilling i Menigheden, læg Mærke til, at Jakob siger i sit Brev tredje Kapitel og første Vers: Mine Brødre, ikke mange af eder blive Lærere, vidende at vi skulle faa større Ansvar. Og saa vil jeg fortælle eder lidt om, hvad jeg har erfaret igennem mange Aar; thi det er nu snart 40 Aar, siden jeg fandt ud, at Guds Ord er det største og værdifuldeste, som Gud har givet os Mennesker; thi i dette var Livet og Livet var Menneskets Lys, og alle Ting er blevne til ved dette Ord, og Gud opholder alle Ting ved det samme Ord, og det er ved det samme Ord, Gud meddeler os al sin Naade, og der er ingen Ting os givet af alt det, vi er og har, uden det er skabt ved Guds Ord, og dette uendelig store, at Gud har genfødt os i den hellige Daab til at være sine Børn, dette sker ved Guds Ord og uden at være sket ved Guds Ord vilde der aldrig have blevet nogen Genfødselse, hverken i Daaben, ej heller i vor Sindsfornyelse, eller noget andet Sted, eller ved noget andet Middelt; thi Guds Kraft ligger i Ordet; derfor, tag Guds Ord bort, og Daaben har ingen Betydning som Genfødselsmiddel til Frelse, og derfor, kære Pastor Andersen og andre Præster og Professorer, I kan være overbevist om, at Apostelen Jakob mente Daaben i sit 1, 18; thi idet han taler, som han gør, nemlig ved Sandheds Ord; thi det er os Borgen for, at vor Daab er Genfødsels Bad. Naar saa Pastor Andersen siger lige efter Jakob 1, 18: „Jakob mener altsaa ikke, at vi genfødes ved Gerninger.“**) Her er et Udtryk, jeg ikke forstaar; thi selvfølgelig gælder her ikke Menneskets Gerninger, men Jesus som indstiftede Daaben ved sit Ord. Han maa vel nok faa Ære for, at han er den, der døber, saa at han er den, som gør sin Gerning: „Ikke for de Retfærdigheds Gerningers Skyld, som vi have gjort, men efter sin Barmhjertighed frelste han os ved Genfødsels Bad og Fornyelsen i den Hellige Aand.“

Hvis nu det forholdt sig saa; at der var to Genfødselsmidler, og der læres saadan, saa er Forvirringen der med det samme, og saa sker der en Ulykke for mange Menneskers Vedkommende; thi der er mange Mennesker, som har ærlig faaet begyndt at søge efter Sandheden, men bliver vildledt af Lærerne og naar aldrig videre; thi der

*) Nej, det kan vi ikke være overbeviste om, da Aposaelen netop siger noget forskelligt. Forfatteren kan heller ikke være „overbevist“, derom, han kan blot mene, at Jakob tænker paa Guds Ord i Daaben.

**) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

men at Daaben er eneste Genfødselsmiddel, det nægtes med den Paastand, at vi har to Genfødselsmidler, nemlig: Daaben og Guds Ord. Og her er det nok, at Uenigheden kommer ind; her skal Anskuelserne gøres saa rummelige, at endog bande Metodister og Baptister kan komme med ind, saa der kan blive Enighed og Samarbejde. Og saa bekendt Pastor Andersen: „Men jeg kan ikke undgaa at mene, at Paastanden om Daaben som eneste Genfødselsmiddel er mere dogmatisk, end den er bibelsk; altsaa ikke helt bibelsk, og til at bevise dette drages der saa frem, forskellige Steder af Apostelskrifterne, som nævner om Genfødselse ved Ordet og saa kommer Jakob 1, 18 og dernæst Peter 1, 1, 23. Og disse skal Herren have Tak for. Og hvor har mit Hjerte frydet sig ved disse Ord baade af Jakob og Peter, og saa over første Peters 1, 3; de er rigtig eguede til at forherlige vor velsignede Daab; derfor var varsom, I, som er betruet en Lærerstilling i Menigheden, læg Mærke til, at Jakob siger i sit Brev tredje Kapitel og første Vers: Mine Brødre, ikke mange af eder blive Lærere, vidende at vi skulle faa større Ansvar. Og saa vil jeg fortælle eder lidt om, hvad jeg har erfaret igennem mange Aar; thi det er nu snart 40 Aar, siden jeg fandt ud, at Guds Ord er det største og værdifuldeste, som Gud har givet os Mennesker; thi i dette var Livet og Livet var Menneskets Lys, og alle Ting er blevne til ved dette Ord, og Gud opholder alle Ting ved det samme Ord, og det er ved det samme Ord, Gud meddeler os al sin Naade, og der er ingen Ting os givet af alt det, vi er og har, uden det er skabt ved Guds Ord, og dette uendelig store, at Gud har genfødt os i den hellige Daab til at være sine Børn, dette sker ved Guds Ord og uden at være sket ved Guds Ord vilde der aldrig have blevet nogen Genfødselse, hverken i Daaben, ej heller i vor Sindsfornyelse, eller noget andet Sted, eller ved noget andet Middelt; thi Guds Kraft ligger i Ordet; derfor, tag Guds Ord bort, og Daaben har ingen Betydning som Genfødselsmiddel til Frelse, og derfor, kære Pastor Andersen og andre Præster og Professorer, I kan være overbevist om, at Apostelen Jakob mente Daaben i sit 1, 18; thi idet han taler, som han gør, nemlig ved Sandheds Ord; thi det er os Borgen for, at vor Daab er Genfødsels Bad. Naar saa Pastor Andersen siger lige efter Jakob 1, 18: „Jakob mener altsaa ikke, at vi genfødes ved Gerninger.“**) Her er et Udtryk, jeg ikke forstaar; thi selvfølgelig gælder her ikke Menneskets Gerninger, men Jesus som indstiftede Daaben ved sit Ord. Han maa vel nok faa Ære for, at han er den, der døber, saa at han er den, som gør sin Gerning: „Ikke for de Retfærdigheds Gerningers Skyld, som vi have gjort, men efter sin Barmhjertighed frelste han os ved Genfødsels Bad og Fornyelsen i den Hellige Aand.“

Hvis nu det forholdt sig saa; at der var to Genfødselsmidler, og der læres saadan, saa er Forvirringen der med det samme, og saa sker der en Ulykke for mange Menneskers Vedkommende; thi der er mange Mennesker, som har ærlig faaet begyndt at søge efter Sandheden, men bliver vildledt af Lærerne og naar aldrig videre; thi der

*) Nej, det kan vi ikke være overbeviste om, da Aposaelen netop siger noget forskelligt. Forfatteren kan heller ikke være „overbevist“, derom, han kan blot mene, at Jakob tænker paa Guds Ord i Daaben.

**) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

*) Det siger ikke jeg, det var citeret fra Den augsburgske Konfessions Apologi. A.M.A.

Red.

er mange Mennesker, baade iblandt Lærere og Tilhørere, som er for lidt grundfæstede i Guds Ord, sandhedssøgende Mennesker, hvis Tro er ikke kommen ind i Hjertet, men sidder endnu oppe i Hovedet, men den Tro duer ikke; thi den kan kun bruge saa meget af Guds Ord, som der kan naaes med Forstanden, og derfor bliver saa ogsaa en stor Del af Guds Ord Daarskab for den Slags og derfor gælder det om for alle Guds Ords Forkyndere at prædike og lære, som Guds Ord lærer, og saa ikke lade sig rokke derfra; thi jeg har erfaret igennem mange Aar, at der er Bærekraft i Guds Ord, baade i gode og onde Dage, baade i Medgang og Modgang og under Forfølgelse for Ordets Skyld, hvilket er nuundgaeligt for den, der elsker Frelseren; den Herre Jesus Kristus. Guds Ord vil bære mig over alle Hindringer frelst hjem, fordi, ja, hvof jeg glædes ved at betragte Aabenbaringen 19, 13: „Og han var iført et Klæde dyppet i Blod, og hans Navn kaldes Guds Ord.“

Saa anfører Apostelen Paulus i Ef. 5, 25—27, at Kristus elskede Menigheden og hengav sig selv for den, paa det at han kunde hellige den, og han rensede den fornedelst Vandbadet ved Ordet, at han maatte fremstille sig den en herlig Menighed, som ikke har Plet eller Rynke eller noget des lige, men at den maatte være hellig og ustraffelig. „Kristus frydede sig over sin Menighed, efter at han havde rensat den og ser, at den er herlig og ren, der mangler intet, der er ingen Restance paa Regningen, nej, alt er betalt, Kristi Gerning er fuldkommen. Jeg synes, det er som om Paulus vil fremkalde i vor Erindring det skønne Ord, at da Gud Herren havde skabt Verden ved sit Ord, saa staar der, at Gud saa alt det, han havde gjort, og se, det var alt saare godt.

Saa nu maa jeg nok helst snart slutte, for jeg er heller ikke Skribent, men hvad jeg her har skrevet er til Dels skrevet mest for Lægfolks Skyld, jeg er selv kun en Lægmand og har aldrig gaaet i nogen Højskole, og dog har jeg, i mange Aar hver Dag taget Undervisning i den Skole, hvor Gud den Helligaand er Lærer, og han

Tilbring Julen
i Gamlelandet. Gør Arrangement for Deres Tur med et af disse storslagne Dampskibe

AQUITANIA MAURETANIA
47,000 Ton. — 32,000 Ton

IMPERATOR
52,000 Ton.

Kaiserin Augusta Victoria
25,000 Ton.

CARMANIA CARONIA
20,000 Ton.

JULE EXCURSIONER
TIL SVERIGE, NORGE OG DANMARK.

IMPERATOR — 18. November
K. A. VICTORIA — 18. November
VASARI — 20. November
CARMANIA — 20. November
CASSANDRA (fra Portland) 20. Nov.
AQUITANIA — 23. November
CARONIA — 25. November
SAXONIA — 9. December
SATURNIA (fra Portland) 9. Dec.
COLUMBIA — 11. December
AQUITANIA — 14. December

Vi har Kahytsplasser for to, fire eller seks Personer med enhver Bekvemmelighed, som findes paa Spen. Sikre Dem Plads tidlig. Vekster og Money Orders til lav Kurs betalt i de skandinaviske Lande.

For nærmere Underretning skriv eller kom til Deres Lokalagent eller til **KOMPAGNIETS KONTORER** CUNARD BUILDING, S. W. H. Dearborn og Randolph Sts. Telefon Central 2050. CHICAGO, ILL. Norsk og Dansk tales.

En Krise

Lauritz Petersens sidstudkomne Fortælling.

Krisen forekommer i Fru Ane Marie Gravesens Liv, idet hun under et Besøg hos Ungdomsvenner i Hovedstaden vækkes til Erkendelse af det tomme og utilfredsstillende selv i det pæneste Verdensliv. Denne Erkendelse og den derfor fremkaldte Uro Livslede vokser sig stærkere hos Fru Gravesen, indtil man følger at Krisen er naaet og en Vending maa indtræffe. At Vendingen gaar til den forkerte Side og Fruen atter synker ned i det vante lette forfængelige Verdensliv skuffer Læseren. Man spørger om Forfatterens Hensigt med Fortællingen og Svaret maa blive: han vil raabe et Varsko til vakte Mennesker ved at vise hvor let og næsten umærkeligt man kan „udslukke Aanden“ og gøre det umuligt offere at høre hans kaldende Røst. Til vakte Mennesker i Færd med at glide tilbage i Verdenslivet vil „En Krise“ virke som en Spore til at „søge Herren den Stund han er nær.“ Bogen faas hos Danish Luth. Publ. House. I Omslag \$2.00. Indbunden \$2.80.